

[Honoré]

forstået med, og som kan gennemføres i de nærmest følgende år. Vi lægger derimod mindre vægt på langsigtede og uforpligtende programmer, der erfaringsmæssigt ikke fører til handling.

For at forbedre udsigterne til at føre sådanne programmer ud i livet, bør der samtidig med vedtagelsen af et handlingsprogram aftales en opfølgingsprocedure, så at man kan kontrollere, hvorledes staterne har efterlevet programpunkterne. Jeg tænker her på en parallel til sikkerhedskonferencens opfølgning.

Af særlig interesse for Danmark er naturligvis spørgsmålet om mulighederne for nedrustning i Europa. Den europæiske sikkerhedskonference har jo vist sig ikke at lægge større vægt på de sikkerhedsmæssige spørgsmål under henvisning til, at forhandlinger foregår i Wien siden 1973 om gensidige og balancerede styrkereduktioner i Centraleuropa, MBFR. Målet for disse forhandlinger er ifølge vestlig opfattelse at reducere styrkerne til et fælles niveau i Centraleuropa for de to militære blokke. Disse styrkereduktioner bør foregå i to faser. I den første fase skal amerikanske og sovjetiske styrker reduceres, i anden fase de øvrige deltagerlandes.

For det tredje mener man fra vestlig side, at reduktionerne ikke skal gælde alle typer af styrker, men kun de styrker, hvor der er manglende balance, nemlig landstyrkerne, hvor der er østlig overvægt med 150.000 mand, og kampvogne, hvor Warszawapagtlandene har en overvægt på 9.500. Flådestyrkerne holdes udenfor. Forhandlingerne foregår efter sigende i en god og saglig atmosfære, men uden at føre til nogen virkelig tilnærmelse mellem parternes standpunkter.

Der synes med andre ord ikke at være politisk baggrund for nedrustning i Centraleuropa eller udsigt til nogen militær afspænding i Europa. Tværtimod er der tegn på en øget militær spænding i Europa. Hovedansvaret for denne situation hviler ifølge kristeligt folkepartis opfattelse på Sovjetunionen, idet Sovjetunionen og Warszawapagtlandene ønsker at bevare en konventionel militær overlegenhed i Europa, som udgør en trussel imod Vesteuropas sikkerhed.

En anden side af Warszawapagtens militære apparat, der må give anledning til dyb bekymring, er, at man lægger vægt på midler til angrebskrig snarere end til forsvarskrig.

Jeg tænker hermed bl. a. på kampvognsstyrkerne, landgangsbåde m. v. NATOs underlegenhed med hensyn til konventionelle styrker søges opvejet gennem bl. a. kernevåben. Dette indebærer, at jo svagere NATO står med de konventionelle styrker i Europa, jo større betydning får kernevåbnene, og jo tidligere kan indsættelse af kernevåben blive nødvendig som svar på et vellykket militært angreb fra Warszawapagten. Omvendt kan tærsklen for indsættelse af kernevåben hæves, dersom NATOs konventionelle styrker i Europa styrkes, så at der bliver en bedre balance mellem konventionelle styrker i Europa på henholdsvis Warszawapagtens og NATOs side. En nedrustning på kernevåben fra vesteuropæisk hold ville yderligere forskyde den militære balance til fordel for Warszawapagtlandene.

Da den ene parts anvendelse af kernevåben vil udløse modpartens anvendelse af det samme våben, har det en voldsom selvødelæggende bivirkning, der har skabt en troværdighedskrise omkring anvendelsen heraf. Det er i denne sammenhæng, man må se overvejelserne om indførelse af et nyt kernevåben i form af neutronbomben.

Kristeligt folkeparti finder neutronbomben mindst lige så modbydelig som andre former for atomvåben. Vi er endnu ikke overbevist om, at indførelsen af dette våben vil kunne skabe en bedre militær ligevægt. Vi foretrækker principielt, at man ophører med kapløbet i udviklingen af nye kernevåben.

Kampagnen imod neutronbomben fra Warszawapagtlandene og politiske grupper i andre lande, der følger paroler fra Moskva, er dog i høj grad udformet for at aflede opmærksomheden fra Sovjetblokkens militære oprustning i disse år. Der er ikke en afgørende kvalitativ forskel mellem anvendelse af en neutronbombe og andre kernevåben i etisk henseende. Warszawapagtens forargelse over netop denne form for kernevåben er hykleri. Dermed være dog ikke sagt, at vestlig indførelse af et sådant våben ubetinget vil medføre en varig styrkelse af vesteuropæisk sikkerhed.

SFs og andre venstrefløjspartiers forslag om ensidig dansk nedrustning vil medføre en yderligere forskydning af styrkeforholdet i Europa til fordel for Sovjetunionen. Det vil samtidig forringe Danmarks udenrigspolitiske selvstændighed, så at vi løber større risiko for at blive et sovjetrussisk protektorat